

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/206/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216210218
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2216210218.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Barcajová a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., IČO: 35 717 769, so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, zastúpeného advokátom: JUDr. Alan Strelák, so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, proti žalovanej: T. Z., nar. XX.XX.IXXX, bytom N. XX, o zaplatenie 1.028,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/199/2016-36 zo dňa 28.3.2017 - II. a III. výroku, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku **m e n í** tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 232,- Eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 232,- Eur od 7.2.2015 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Napadnutý III. výrok **p o t v r d z u j e**.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanej nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a na odvolacom súde v rozsahu 54,86 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 564,- Eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 564,- Eur od 7.2.2015 až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, III. výrokom konanie v časti istiny 232,- Eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 232,- Eur od 7.2.2015 až do zaplatenia zastavil, IV. výrokom uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 57,86%, V. výrokom o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku v samostatnom uznesení.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, 3, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., s poukazom aj na procesné ust. § 145 ods. 2, § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že strany uzavreli dňa 15.9.2014 úverovú zmluvu č. K 120142930, na základe ktorej bol podľa bodu I. zmluvy žalovanej poskytnutý úver vo výške 800,- Eur s dohodnutým úrokom 20% ročne z istiny, servisným poplatkom 18% z istiny, výškou RPMN 67,70% a priemernou hodnotou RPMN 44,06%. Dňa 3.1.2015 žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej istiny 518,- Eur do 5 dní od obdržania výzvy (doručoval zásielkou dňa 5.1.2015 pod č. RO045771448SK), keď

v dôsledku nečinnosti žalovanej, dňom 7.2.2015 oznámil žalovanej zosplatnenie celého dlhu vo výške zostatku 1.028,- Eur ku dňu 6.2.2015.

4. Z vykonaného dokazovania súd uzavrel, že predmetná úverová zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) a f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Naplnenie uvedeného účelu preto nemôže urobiť zmluva, neobsahujúca uvedenie len doby trvania úveru v bode 2. Obchodných podmienok platných u žalobcu, keďže ide o podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj keď tento údaj je identifikovaný ako 380. Deň po uzavretí zmluvy, chýba údaj termínu splatnosti úveru, ktorú zákon požaduje súčasne uviesť s dobou trvania zmluvy. Termín nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy. Poukázal na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k.11Co/669/2014-102, č. k. 24Co/439/2014-77. Vzhľadom na neexistenciu splnenia podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. f) sa považuje takto uzavretá zmluva v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) za bezúročnú, a bez poplatkov. Žalovaná zaplatila z istiny 800,- Eur sumu 236,- Eur. Žalobcovi vznikol nárok na vrátenie istiny 800,- Eur po odpočítaní plnenia 236,- Eur, keďže úver je bez poplatkov a bezúročný, je povinný povinná vrátiť rozdiel vo výške 564,- Eur. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaná sa dostala do omeškania s nezaplatením splátok, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania stanovených zákonom v zmysle § 3 Nariadenia SNR č. 87/1995 Z. z., v zmysle novely č. 20/2009 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník s účinnosťou od 1.2.2013, kde výška úrokov z omeškania bola stanovená o 5percentuálnych bodov vyššia, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania splnením peňažného dlhu Výška úroku Európskou centrálnou bankou v čase omeškania sa žalovanej bola 0,05% +5% = 5,05%. Žalobca si uplatnil úrok nižší než bol zákonom možný úrok z omeškania z dôvodu, ktorého okresný súd priznal 5,05 % z dlžnej sumy.

5. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, vzhľadom na pomer úspechu žalobcu mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 41,70%.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho advokáta, proti II. (ktorým vo zvyšku žalobu zamietol), III. výroku (ktorý konanie čiastočne zastavil), IV. výroku (o náhrade trov konania), pričom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobe vyhovie aj v časti 232,- Eur s príslušenstvom, uloží súdu prvej inštancie, aby rozhodol aj o náhrade trov konania. Poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že okresný súd mu mal priznať sumu 796,- Eur s príslušenstvom a nie len sumu 564,- Eur s príslušenstvom, keď nesprávne zistil výšku uhradenej sumy zo strany žalovanej. Poukázal na to, že podaním zo dňa 12.10.2016 zobral žalobu v časti sumy 232,- Eur späť, ktorú definoval ako sumu zmluvného úroku 160,- Eur a sumu servisného poplatku 72,- Eur, upustil od priznania nároku na odplatu za poskytnutie spotrebiteľského úveru, preto okresný súd už nemusel rozhodovať o bezúročnosti a bezpoplatkovosti. V konečnom dôsledku žiada priznať len rozdiel poskytnutého úveru 800,- Eur a sumy 4,- Eur, ktoré žalovaná uhradila. Po čiastočnom späťvzatie predmetom sporu je suma 796,- Eur s príslušenstvom. Okresný súd nesprávne považoval sumu 232,- Eur za uhradenú žalovanou, ku ktorej pripočítal sumu 4,- Eur, čím nesprávne ustálil, že žalovaná celkovo mala uhradiť 236,- Eur. Od sumy 1.028,- Eur mal prvoinštančný súd odpočítať sumu 232,- Eur. Keďže prvoinštančný súd nesprávne rozhodol II. výrokom, znížil celkový úspech žalobcu, preto aj IV. výrok považuje za nesprávny.

7. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadřila.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu je možné priznať čiastočný úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej

inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti vecne nesprávne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho zmenu podľa § 388 CSP, a v zastavujúcej časti je vecne správne, preto boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie je v prisúdenej časti (I. výrok) právoplatný, keďže nebol odvolaním strán napadnutý.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne ako žalobu čiastočne zamietol (suma 232,- Eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 232,- od 7.2.2015 do zaplatenia) a konanie čiastočne konanie zastavil (suma 232,- Eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 232,- od 7.2.2015 do zaplatenia), a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

11. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil čiastočné späťvzatie žaloby, keď sumu 232,- Eur považoval za uhradenú žalovanou a pripočítal sumu 4,- Eurá, čím nesprávne ustálil, že žalovaná celkom uhradila sumu 236,- Eur, a preto priznal žalobcovi len sumu 564,- Eur, keď správne mal priznať sumu 796,- Eur.

12. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné.

13. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako spotrebiteľkou, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi stranami. Súd prvej inštancie správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo nespochybnil ani žalobca svojím odvolaním.

14. Správne procesne postupoval okresný súd, keď III. výrokom napadnutého rozsudku zastavil konanie v časti sumy 232,- Eur a úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 232,- Eur od 7.2.2015 do zaplatenia, keď žalobca podaním zo dňa 12.10.2016 v spojení s podaním zo dňa 27.10.2016 zobral žalobu čiastočne (v tejto časti) späť, pričom zároveň uviedol, že späťvzatá suma pozostáva zo sumy 160,- Eur (celkový úrok) a 72,- Eur (servisný poplatok), čo zodpovedá aj obsahu zmluvy o úvere v bode II. (poznámka odvolacieho súdu).

15. Odvolací súd sa stotožnil s argumentom žalobcu, že okresný súd nesprávne uzavrel, že žalovaná na úver zaplatila sumu 236,- Eur, naopak prisvedčil žalobcovi, že žalovaná zaplatila na úver 4,- Eur (keď vykonaným dokazovaním nebolo preukázané iné). Je nutné uviesť, že po zohľadnení čiastočného späťvzatia (III. výrok) zostala na súde prvej inštancie predmetom konania požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 796,- Eur s príslušenstvom, teda už len zvyšok poskytnutého úveru bez úrokov a bez poplatkov (spolu v sume 232,- Eur, ktoré boli predmetom čiastočného späťvzatia) po zohľadnení uhradenej sumy žalovanou (4,- Eurá). Z dôvodu bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru s poukazom na obsah odseku 12, však žalovaná bola podľa odvolacieho súdu povinná zaplatiť žalobcovi sumu 796,- Eur (s príslušenstvom) a nie iba sumu 564,- Eur, ako to nesprávne uzavrel súd prvej inštancie, a to ako rozdiel sumy poskytnutého úveru 800,- Eur a uhradenej sumy 4,- Eurá. S ohľadom na uvedené podľa

odvolacieho súdu rozhodnutie okresného súdu, ktorým bola žaloba žalobcu v sume 232,- Eur zamietnutá nebolo správne, keďže už súd prvej inštancie konanie v časti 232,- Eur s príslušenstvom zastavil a jednalo sa o iný nárok, a preto žalobe v tejto časti vyhovel. Žalobca si uplatnil žalobou aj úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 232,- Eur od 7.2.2015 do zaplataenia, pričom súd prvej inštancie žalobcu aj v tejto časti nesprávne zamietol. Úrok z omeškania pritom predstavuje tzv. zákonnú sankciu (považuje sa za príslušenstvo pohľadávky s poukazom na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka citovaného v odseku 13) pre prípad omeškania dlžníka s platením peňažného plnenia. Nárok na úrok z omeškania tak vzniká žalobcovi (veriteľovi) automaticky zo zákona a nie je k tomu potrebná žiadna dohoda účastníkov zmluvy. Odvolací priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania 5,05 % ročne do zaplataenia zo sumy 232,- Eur priznanej žalobcovi odvolacím súdom, keď v konaní nebolo sporné, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 6.2.2015, žalovaný sa tak nasledujúci deň dostal do omeškania dňom 7.2.2015 so sumou 232,- Eur (prisúdenou odvolacím súdom). Požadovaná a tým potom i priznaná výška úrokov z omeškania 5,05 % ročne je v súlade so zákonom s odkazom na § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď výška základnej úrokovej sadzby zverejnená na webovej stránke D. <...>, bola 0,05 % + 5 bodov, spolu tak predstavuje priznaných 5,05 % ročne.

16. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom v napadnutej zamietajúcej časti (II. výrok) žalobu zamietol, rozhodol vecne nesprávne, a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 388 CSP napadnutý rozsudok v tejto časti zmenil, a v zastavujúcej časti (III. výrok) napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil s použitím § 387 CSP.

18. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

21. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany odčítať jej neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby mu druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

23. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa cit. ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s cit. ust. § 255 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie aj na odvolacom súde v rozsahu pomeru jeho úspechu, ktorý je 54,86 %. Žalobca dosiahol v konaní čistý úspech 54,86 % ako rozdiel úspechu 77,43 % (priznaná istina 564,- Eur + 232,- Eur) a neúspechu 22,57 % (zastavené konanie 232,- Eur, ktoré zavinil žalobca a v tejto časti nebol úspešný), pričom žiadal priznať sumu 1.028,- Eur.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudkom nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).